

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

11. De Voti Obligatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80586](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80586)

temporalem,
seu indiffe-
rentem non
est valitum.

voueatur, se ieiunaturum, ut sumptibus parcat, nullum alium finem iustum spectans. Quia cum in moralibus species rei sumatur à fine: idem si finis rei promissus sit indifferens, totus actus ex obiecto indifferens erit, adeoque inepta materia voti. Sin autem aliquis rem bonam, verbi gratia eleemosynam, aut ieiunium voueat, tanquam medium, ut à Deo impetret rem temporalem, seu indifferentem, verbi gratia officium honorificum praedius matrimonium, vel in gratiarum actionem. Si obtinuerit: voto obligabitur. Quia hæc à Deo tanquam eorum auctore petere, vel pro impetratis gratias agere, bonum est, & honestum. Angel. v. *Votum* §. 4. Sylvest. v. *Votum* 1. quest. 4. Sanch. l. 4. sum. cap. 7. num. 2. 5.

67
Tertia condi-
tio voti, ut
sit de meliori
bono.

Tertia conditio est, ut materia voti sit opus melius, quam oppositum. Quia cum Deo, cuius voluntas sanctificatio nostra est. 1. *Theol.* 4. magis placeat opus, quod maius, & melius, quam eius oppositum: sequitur, Deo placitum, seu acceptum non esse, si homo se obliget ad faciendum minus: hoc enim ipso se obligat ad omittendum oppositum, quod melius est, & Deo magis placitum. Quare talis obligatio, aut promissio Deo accepta non est. D. Thom. 2. 2. q. 88. a. 2. Laym. l. 1. tr. 4. c. 2. n. 1. addens, validum esse votum quasi conditionale: Si lusero sine rixa & fraude voueo me lusurum. Si comedero, temperate comesturum est. Quia talia vota resoluntur in negationem: Voueo, me nihil inhoneste acturum. Suar. l. 2. de voto, cap. 8. n. 5.

68
Matrimo-
nium ordina-
re non est
voti materia.

Matrimonium ordinari non est voti materia. Quia status continentiae melior, ac beator est teste Apostolo 1. *Cor.* 7. Trid. sess. 24. c. 10. si quidem animus à curis secularibus & carnis voluptatibus liberum magis expeditum reddit ad seruandum Domino, Palud. in 4. dist. 38. q. 2. defin. 5. & omnes. Excipe nisi persona aliqua ob corporis fragilitatem, ac inueteratam peccandi consuetudinem, adeo sit ad lapsum carnis prona, ut vitorum prudentum iudicio consultum ei sit, statum matrimonij amplecti. Bel- lar. l. 1. de Monach. c. 14. Azor. l. n. c. 14. q. 9. Moli. 10. 1. tr. 1. d. 149. Sanch. l. 2. de matr. d. 4. n. 7. Sotus l. 7. de iust. q. 1. a. 3. Verum si aliquis pietatis intuitu erga puellam pauperem, vel miserabilem nempe meretricem, votum edidit, se eam ducturum; obligatur voto, non quidem absolute, ut eam ducat: sed conditionate, si aliquam ducere velit, hanc ducat; seu ne aliam ducat, quam istam: ad quod etiam ab Episcopo potest compelli, si votum fuit publicum. Henric. l. 1. 2. cap. 6. n. 5. Philiar. 10. 1. de offic. Sacerd. p. 2. l. 3. cap. 17. num. 3. & alij.

CAPVT XI.

De Voti obligatione.

69
Quid voto
promissum sit,
plene et obli-
gatum in
Ecclesiastico
externo foro
potes ad id
compelli.

Fide est, teneri nos prestare, quod voto promittimus. Isa. 19. *Colent eum in hostiis, & muneribus, & vota vouebunt Domino; & soluent.* Deut. 23. *si nolueris polliceri, absque peccato eris: quod autem semel egressus es de labiis tuis, obseruabis.* Imo etiam in externo Ecclesiastico foro vouens ad executionem potest compelli, si constat edidisse. l. 1. 2. & 3. ff.

de pollicit. cap. Quod super, de fide instrum. D. Tho. 2. 2. q. 189. a. 3. ad 1. Quia ad Ecclesiasticum iudicium officium impedire pertinet, ne grauius crimina committantur, cuiusmodi est Sacrilegia voti transgressio. Sylvest. v. *Votum* 2. q. 19. Angel. v. *Votum* 3. §. 2. 6. Sanch. l. 4. sum. c. 11. n. 49.

Obligatio voti ex genere suo grauis est, & sub lethali piaculo. Quia tendit ad fidelitatem Deo ex Religionis virtute prestandam. 1. Timot. 5. *Habentes damnationem, quia preliuam fidem irritam fecerunt.* Tamen ob materiam leuitatem efficitur levis obligatio, & sub veniali piaculo. v. gr. si aliquis se ter *Pater, & Ave* recitaturum vouerit. Quia votum est quasi priuata quædam lex, quam quisque sibi sponte imponit: adeoque eius obligatio ad modum aliarum legum est explicanda, ut ad eius grauitatem tum intentio ferentis obligationem, tum etiam materiam capacitatis requiratur. Sotus l. 7. de iust. q. 2. a. 1. Nauar. l. 1. n. 40. Sa. v. *Votum* n. 15. Valent. 2. 2. q. 6. p. 4. Manu. 10. 2. sum. c. 99. concl. 3. Sanch. l. 4. sum. c. 12. n. 5. Tolet. l. 4. cap. 17. num. 10.

Votum in dubio interpretandum est secundum voluntatem & intentionem vouentis: quippe ex qua omnis vis, & mensura obligationis oritur. Si autem de vouentis intentione non satis constet, tum materia voti est inspicienda, & secundum eius naturam, & conditionem votum obseruandum. Quia quisque promittens praesumitur tali modo se obligari voluisse, sicuti rei promissæ natura postulat. Si vero etiam voti materia inspecta, de vouentis voluntate dubium maneat, tum interpretatio fieri debet secundum verborum, quibus vltus est proprietatem, vel potius communem, & vltatam acceptionem. Quia verborum proprietate, vel communi acceptione obseruata, neque materia voti repugnante, strictam potius, quam amplam voti interpretationem in dubio fieri conuenit. Caiet. 2. 2. q. 88. a. 2. Sanch. l. 1. de matr. d. 18. & l. 4. sum. c. 11. n. 29. Suar. l. 2. de iuram. c. 32. & l. 4. de voto c. 7.

Profecto circa tempus, quo vota implenda sunt: si dies, vel tempus praefinitum est, ut ultra aliud executio voti non differatur: eo elapso votum continuè est in culpa: & tanto quidem maiore, quanto diutius exequi vouens sine causa iusta moratur. Addo, si vouens praui- deat fore, ut tempore praefixo impedimentum incidat, debere eum ante exequi. Quia cum tempus praefixum sit tanquam terminus seu finis executionis differenda: si eo tempore votum impleri nequeat, debet ante illud tempus impleri: ne contra promissionem dilatio fiat ultra tempus praefixum. At si nullo definito tempore votum v. gr. eleemosynæ danda absolute factum fuerit: debet illud vouens exequi cum primam comode possit. Quia hoc commune est omni promissioni absolute & non limitate, ut statim obligatione pariat, & consequenter exequi debeat. Sanch. l. 4. sum. c. 11. n. 8. Suar. l. 4. de voto c. 14. n. 7. Valent. 7. 2. 2. d. 6. q. 6. p. 4. quaest. 1. n. 3. Sylvest. v. *Votum* 2. q. 1. Colligo ex Deut. 23. *Cum votum voueris Domino, non tardabis reddere: quia requirit illud Dominus Deus tuus: & si moratus fueris reputabitur tibi in peccatum.*

Certe obligatio voti personalis est adeo, ut solum vouens, & non alia persona obligetur. Quia obligatio voti & coniunctique promissionis personalis est.

ex propriæ voluntatis consensu nasci debet: Ergo non alium quam ipsum vouentem obligat. Palud. in 4. d. 38. qu. 3. a. 1. Syluest. v. Forum. 1. q. 9. Sotus l. 7. qu. 2. a. 1. ad 5. Et fumi potest ex Pal. 65. Reddam tibi vota, que distinxerunt la-
bia mea. Hinc colligo, si Communitas (verbi gratia) alicuius pagi, votum edat quotannis peregrinationem instituendi, posterius eius non obligari ex vi voti, in quod non consenserunt; sed interdum ratione pacti, vel statuti, aut longæ consuetudinis obseruandi huiusmodi rem tanquam ex obligatione: dummodo approbatio Episcopi expressa vel tacita accedat. Colligo deinde, factum alienum voueri non posse, verbi gratia, alium ieiunatum, Religionem ingressum. Præterea teneri ipsummet vouentem votum implere, nec liberari, si per alium impleat. Quia vouens (vt suppono) factum proprium promittit: Ergo ad illud obligatur. At si quis votum suum implemet implere non possit, non tenetur alium rogare, vel substituere, qui impleat, tamen si vouens, non absque culpa in huiusmodi impotentiam inciderit. Quia actus non se extendit ultra agentis intentionem: Vouentis autem intentio fuit se facturum, verbi gratia, oraturum, ieiunatum: Ergo si id præstare non potest, non tenetur aliud facere, puta, alterum rogare, & substituere. Cuncta hæc ex Vasquez, Sanch. Suarior, Syluest. D. Antonino, & aliis colligit Layman. lib. 4. tract. 4. cap. 3. num. 6.

Ad hæredes post aditam hæreditatem realium votorum obligatio transit. Quia hæres voluntariè adeundo, & acceptando hæreditatem defuncti, sicut commodum eius, & omnia iura acquirit: ita etiam onera, & debita, siue reales obligationes in se suscipit. Inter huiusmodi autem obligationes, est etiam votum reale, id est, promissio Deo facta alicuius rei in honorem ipsius præstandæ. Vota autem merè personalia defuncti non tenetur hæres implere. Quia hæres succedit defuncto, eiusque personam representat tantum in rebus commodis, siue iuribus pariter ac oneribus seu debitis. Hæredem. ff. de reg. iur. in 6. Non item in privilegiis, & obligationibus personalibus, id est, quæ personæ illius coherant. Excipio, nisi spontè se obligarit ad vota personalia defuncti exequenda. Vel nisi sub ea conditione hæres non necessarius sit institutus, vt talia vota exequatur. Ita Doctor. ad c. licet. de voto. Neque vota mixta hæres implere tenetur: nisi quod in his reale est, per se, & independentè à personali obligatione defunctus promittere intenderit. Id vero in dubio, & nisi ex rei promissæ natura coniectura capi possit, præsumi non debet. Palud. in 6. dist. 38. qu. 3. a. 3. conclus. 4. D. Antho-
nin. p. 2. tit. 1. cap. 2. §. 5. Syluest. v. Votum 2. qu. 11.

Ad huius autem intelligentiam non te latet, triplex esse votum, Reale, Personale, & Mixtum. Reale est promissio Deo facta alicuius rei dandæ, vel expendendæ à vouente, verbi gratia, elemosynæ largiendæ, Ecclesiæ erigendæ. Personale est promissio Deo facta alicuius actionis, functionis, seu officij præstandi à vouente: verbi gratia, castitatem seruandi, orandi, ieiunandi. Mixtum est, quod ex utroque participat: si quis Deo promittat non solum rem aliquam suam, sed etiam propriæ personæ offi-

cium, siue functionem: verbi gratia, se propriis manibus Templum extructurum; suis sumptibus peregrinaturum: contra Fidei hostes profecturum. Igitur in voto reali, personali, ac mixto attendi debet, quidnam principaliter promittere vouentis animus fuerit. Constat autem (vt vidimus) ad vouentis hæredem post aditam hæreditatem, transire votorum realium obligationem, non autem personalium. Addo, nec teneri vota, ac legata pia præstare ultra vires hæreditatis: imò neque cum diminutione legitimæ necessariis hæredibus debita. Vota denique mixta implere non teneri, nisi quod in eis reale est per se, ac independentè à personali obligatione, defunctus promittat.

CAPVT XII.

De Voto Pœnali.

OTVM Pœnale dicitur, cum quis minimè affectus est ad rem, quam in pœnam vouet: sed ideo eam promittit, si crimen commiserit, & à crimine retrahatur. Hoc duobus modis accidit. Primum, si duplex votum edat, videlicet rem aliquam absolui faciendi, vel omittendi, ad quam animus inclinatus est: si verò id non præstiterit, tum aliud ad quod animus inclinatus non est, tanquam in criminis pœnam, præstandi: verbi gratia, si voucas, te non fornicaturum, sin autem fornicationem gesseris, Religionem ingressum. Secundò, si sola pœna promittatur sub conditione si id, quod animus est præstare, præstitum non fuerit: verbi gratia, Voueo me elemosynam daturum, si lulero. Sanch. l. 8. de matrim. d. 10. num. 1. & l. 4. Sum. c. 2. n. 2. Azor. l. 11. c. 1. qu. 8. Ludou. Lop. p. 1. l. 1. sum. c. 44.

In voto verè pœnali, si res illa, quam vouens per se ac principaliter spectabat, impossibilis, vel Deo accepta non sit: tunc cadit etiam obligatio pœnæ. Quia vt accessoria promissa fuit: unde consequenter si res principalis præstanda non est, neque pœna locum habet. Exempli gratia, si aliquis vouit: Ni vindictam sumptero à tali inimico, vel si cum hoc homine, quo cum inimicitias gero, locutus, vel domum eius ingressus fuero, in pœnam ieiunabo, elemosynam impertiar: nulla est pœnæ subeundæ obligatio. Si obligatio voti validè emissi per dispensationem sublata fuit, tunc eo ipso cadit etiam obligatio pœnæ, licet de ea in dispensatione nulla facta fuerit mentio. Quia pœna habet ordinem ad transgressionem: At post dispensationem locum non habet transgressio voti: Ergo neque pœna. Quotiescumque aliquis ob ignorantiam, seu obliuionem, rem principalem perficere omisit, non tenetur pœnam præstare. Quia pœna locum non habet, vbi voluntaria transgressio non fuit. Laym. l. 4. tract. 4. c. 5. num. 1. & 3. citans alios.

Si quis vnicum votum ediderit, videlicet de pœna soluenda, si accidat in posterum, vt blasphemia, aut peccatum simile committatur: in primis examinanda est vouentis intentio, quæ plerum